

7) Er det i forbindelse med en forbrugerkreditaftale udelukket, at kreditgiveren kan gøre gældende, at forbrugeren har fortabt sin mulighed for at udøve fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF,

a) når en af de obligatoriske oplysninger i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF hverken er indeholdt behørigt i kreditaftalen eller efterfølgende er blevet givet behørigt, og den periode, hvori denne fortrydelsesret kan udøves i henhold til artikel 14, stk. 1, direktiv 2008/48/EF, ikke er begyndt at løbe?

b) [såfremt spørgsmål a) ovenfor besvares benægtende]:

når fortabelsen i det væsentlige støttes på den tid, der er gået siden aftalens indgåelse, og/eller på den omstændighed, at begge kontrahenter har opfyldt aftalen fuldt ud, og/eller at kreditgiveren har disponeret over det tilbagebetalte lånebeløb eller tilbageleveringen af kreditgarantier, og/eller (i tilfælde af, at kreditaftalen er knyttet til en købsaftale) på, at forbrugeren har brugt eller solgt den finansierede genstand, men forbrugeren i den relevante periode og på det tidspunkt, hvor de relevante omstændigheder indtrådte, ikke havde kendskab til sin fortsatte fortrydelsesret og heller ikke er ansvarlig for dette manglende kendskab, og kreditgiveren heller ikke kunne gå ud fra, at forbrugeren havde kendskab hertil?

8) Er det i forbindelse med en forbrugerkreditaftale udelukket, at kreditgiveren kan gøre gældende, at forbrugers udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF, udgør et misbrug af rettigheder,

a) når en af de obligatoriske oplysninger i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF hverken er angivet behørigt i kreditaftalen eller efterfølgende er blevet givet behørigt, og den periode, hvori denne fortrydelsesret kan udøves i henhold til artikel 14, stk. 1, direktiv 2008/48/EF, således ikke er begyndt at løbe?

b) [såfremt spørgsmål a) ovenfor besvares benægtende]:

når udøvelsen af rettigheder på en måde, der udgør misbrug, i det væsentlige støttes på den tid, der er gået siden aftalens indgåelse, og/eller på den omstændighed, at begge kontrahenter har opfyldt aftalen fuldt ud, og/eller at kreditgiveren har disponeret over det tilbagebetalte lånebeløb eller tilbageleveringen af kreditgarantier, og/eller (i tilfælde af, at kreditaftalen er knyttet til en købsaftale) på, at forbrugeren har brugt eller solgt den finansierede genstand, men forbrugeren i den relevante periode og på det tidspunkt, hvor de relevante omstændigheder indtrådte, ikke havde kendskab til sin fortsatte fortrydelsesret og heller ikke er ansvarlig for dette manglende kendskab, og kreditgiveren heller ikke kunne gå ud fra, at forbrugeren havde kendskab hertil?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonen sad (kredsdomstolen i Sofia, Bulgarien) den 14. maj 2020 — »Toplofikatsia Sofia« EAD, »ChEZ Elektro Balcaria« AD og »Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« EOOD

(Sag C-208/20)

(2020/C 255/15)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski rayonen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: »Toplofikatsia Sofia« EAD, »ChEZ Elektro Balcaria« AD og »Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« EOOD

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 20, stk. 2, litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, princippet om forbud mod forskelsbehandling og ækvivalensprincippet vedrørende processuelle foranstaltninger i nationale retssager samt artikel 1, [stk. 1,] litra a), i forordning (EF) nr. 1206/2001⁽¹⁾ om samarbejde mellem medlemsstaternes retter for så vidt angår bevisoptagelse i sager om civile og kommercielle spørgsmål fortolkes således, at den nationale ret, ved hvilken en sag er anlagt, såfremt den nationale lovgivning, der gælder for denne ret, fastsætter, at retten skal indhente en officiel oplysning om sagsøgtes adresse i rettens egen stat, og det fastslås, at den pågældende sagsøgte opholder sig i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, er forpligtet til at indhente en oplysning om sagsøgtes adresse hos de kompetente myndigheder i den stat, hvor sagsøgte opholder sig?
- 2) Skal artikel 5, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1215/2012⁽²⁾ af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at den nationale ret i forbindelse med lokaliseringen af en skyldners sædvanlige opholdssted, som i henhold til den nationale lovgivning er en forudsætning for at gennemføre en ensidig formel procedure uden bevisoptagelse, såsom betalingspåkravsproceduren, er forpligtet til at fortolke enhver begrundet mistanke om, at skyldneren har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, som manglende retsgrundlag for at udstede et betalingspåbud henholdsvis som grundlag for, at betalingspåbuddet ikke får retskraft?
- 3) Skal artikel 5, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at denne bestemmelse forpligter en national ret, som efter at have udstedt et betalingspåbud over for en bestemt skyldner har konstateret, at den pågældende skyldner sandsynligvis ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor retten er beliggende, og på den betingelse, at dette i henhold til national lovgivning udgør en hindring for udstedelsen af et betalingspåbud over for en sådan skyldner, til ex officio at ophæve det udstedte betalingspåbud, selv om der ikke findes en udtrykkelig lovbestemmelse desangående?
- 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, skal de deri nævnte bestemmelser da fortolkes således, at de forpligter den nationale ret til at ophæve det udstedte betalingspåbud, når den har foretaget en efterprøvelse og med sikkerhed har konstateret, at skyldneren ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor den domstol, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende?

⁽¹⁾ EFT 2001, L 174, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2012, L 351, s. 1.

Sag anlagt den 1. juni 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-227/20)

(2020/C 255/16)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved R. Tricot og G. Gattinara, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 511/2014 af 16. april 2014 om de overholdelsesforanstaltninger fra Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, som brugere i Unionen skal respektere⁽¹⁾, idet den ikke har fastsat bestemmelser om sanktioner for overtrædelser af artikel 4 og 7 i forordning nr. 511/2014, ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen af disse bestemmelser, ikke har sikret, at sanktionerne er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning, og idet den ikke senest den 11. juni 2015 underrettede Kommissionen om disse bestemmelser om sanktioner.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.